

Fogh Rasmussen (V):

Det aktstykke, vi her behandler, blev først oversendt til boligudvalget for nylig. I øvrigt er det jo finansudvalgets muligheder for at behandle aktstykket, vi diskuterer her, men hr. Stubkjær Pedersen udtaler nu, at det for CD er en betingelse, at en revisionserklæring viser, at selskaberne er solvente, før boligministeren udnytter muligheden for at give garanti. Jeg vil derfor gerne spørge hr. Stubkjær Pedersen, om det betyder, at CD mener, at aktstykket ikke kan færdigbehandles i finansudvalget, før en sådan revisionserklæring foreligger.

(Kort bemærkning).

Stubkjær Pedersen (CD):

Det vil vi tage stilling til i finansudvalget, men der er da i hvert fald argumenter, der taler for, at aktstykket skal gennem finansudvalget, selv om ordningen ikke kan træde i funktion, og det er for at vise KAB og lejerne i de enkelte boligforeninger, at der er sikkerhed for, at folketinget vil stille garanti, hvis ellers selskaberne er solvente, for at undgå en betalingsstandsning. Men vi tager stilling i finansudvalget, hvor denne sag skal behandles.

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Stubkjær Pedersen, hvordan det skulle berolige lejerne fra 1. maj at vide, at folketinget og boligministeren har tilkendegivet en positiv vilje, hvis, såfremt og ifald en revisionserklæring viser, at de økonomiske dispositioner i selskaberne har været i orden, og at selskaberne er solvente. Hvilken tryghed og ro skulle det give blandt lejerne? Den tryghed og ro vil vel ikke opstå, før revisionserklæringen foreligger.

Dræbye (RV):

Det radikale venstre deltog i den aftale om principperne for en løsning af boligselskabernes problemer med de ubebyggede grunde, som de daværende forligspartier indgik i foråret 1981. Baggrunden for vores tiltræden af denne aftale var især, at grundene alle var erhvervet i årene 1967-72, hvor den byggepolitiske baggrund var en stor og stabil almennyttig kvota – så vidt jeg husker på 14.000 boliger årligt – at grundene i almindelighed

var købt i forståelse med de pågældende kommuner, at opførelsen af almennyttigt boligbyggeri indgik i den kommunale planlægning, og endelig at reguleringen af boligselskabernes økonomi netop betyder, at de i modsætning til andre grundejere ikke har mulighed for at tjene penge på deres aktiviteter, når tiderne er gode.

Vi lagde især vægt på tre ting i de principper for en løsning, som blev aftalt dengang. For det første at statens garanti som udgangspunkt må have en størrelse, der svarer til jordens markedsværdi, dog med accept af en korrektion for ændrede udnyttelsesmuligheder forårsaget af den kommunale planlægning. For det andet at kommunerne skulle have købsret til en pris, der svarer til garantibeløbet. Og for det tredje at bankernes forrentning blev diskontoen minus 1 pct.

Uanset at der i mellemtiden har været valg, har det radikale venstre vedstået aftalen om disse principper, men vi har samtidig gjort opmærksom på, at efter vor opfattelse er der for 4-5 grunde, der er omfattet af aktstykket, meget stor tvivl om, hvorvidt principperne i virkeligheden er overholdt. I hvert fald strider det imod vores forståelse af principperne, at garantisummerne kan være op til 8 gange så store som værdien ved 17. alm. vurdering. Dermed er vi jo langt væk fra markedsprisen som grundlag for aftalen.

Drøftelserne om disse principper i aktstykket skete under den forudsætning, at det drejede sig om en fordeling af den økonomiske byrde imellem staten, boligselskaberne og de långivende pengeinstitutter. Men de seneste oplysninger viser, at beboerne, i hvert fald inden for KAB, vil blive hårdt ramt, hvis garantien ikke gives. Hermed er der tale om et nyt grundlag for debatten og også tale om, at vi mangler svar på en lang række spørgsmål i denne anledning. Det skal jeg lige kort sige til hr. Albertsen.

Det radikale venstre mener, at lejerne, uanset hvilken løsning der kommer på problemerne, må holdes skadesløse. De har på grund af den eksisterende selskabsstruktur været uden indflydelse på de dispositioner, der har medført problemerne. Det radikale venstre mener også, at det forhold, at lejerne er i klemme, er i strid med hele grundlaget for de almennyttige selskabers virksomhed med opdeling i afdelinger m.m., og at det derfor uanset udfaldet af de juridiske og re-